

Sygn. akt III AUa 497/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Żurecki (spr.)
Sędziowie	SSA Irena Goik SSA Krystyna Merker
Protokolant	Beata Gandyk

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2012r. w Katowicach

sprawy z odwołania C. W. (C. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego C. W.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie z dnia 24 stycznia 2012r. sygn. akt IV U 1646/11

oddala apelację.

/-/ SSA I. Goik /-/ SSA M. Żurecki /-/ SSA K. Merker

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 497/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. decyzją z dnia 26 sierpnia 2011 roku odmówił ubezpieczonemu C. W. na jego wniosek z dnia

25 sierpnia 2011 roku wypłaty emerytury w pełnej wysokości po stwierdzeniu, że ubezpieczony od 1 grudnia 1990 roku jest uprawniony do wypłaty połowy emerytury w zbiegu z prawem do renty inwalidy wojennego.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie wyrokiem

z dnia 24 stycznia 2012 roku w punkcie 1 oddalił odwołanie, a w punkcie 2 sprawę w zakresie żądanego przez ubezpieczonego zadośćuczynienia przekazał według właściwości rzeczowej do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia oddalającego odwołanie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. z 2010 roku Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, ze zm.) kwestię pobierania świadczeń regulują odrębne przepisy.

Takim przepisem jest art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 roku o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (t.j. z 2002 roku Dz. U. Nr 42, poz. 371 ze zm.), w związku z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 i Nr 181. poz. 1515), ustanawiający reguły wypłaty całej renty z połową emerytury lub całej emerytury z połową renty.

Dlatego też Sąd I instancji uznał, że skoro ubezpieczony był uprawniony do pobierania renty inwalidy wojennego w związku z pobytem w obozie koncentracyjnym, to z dniem uzyskania uprawnień do emerytury, tj. 1 grudnia 1990 roku prawidłowo przyznano mu świadczenie zbiegowe, tj. 100% renty oraz 50% emerytury, bowiem obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości przyznania obu świadczeń w pełnej wysokości.

Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że sformułowane przez ubezpieczonego żądanie zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zostało wymienione w przepisach art. 477⁸ § 1 k.p.c., art. 476 § 2 k.p.c., zatem zgodnie z art. 17 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 30 k.p.c. należy do kognicji sądu okręgowego - wydziału cywilnego właściwego dla siedziby pozwanego.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

Zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego zarzucił temu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania poprzez pomicie przez Sąd pierwszej instancji zgłaszanych przez niego podstaw prawnych wniesionego odwołania.

W oparciu o podniesiony zarzut ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniami zawartymi w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczony podniósł, że Sąd I instancji nie wziął pod uwagę argumentów ubezpieczonego przedstawionych w odwołaniu, dotyczących naruszenia przepisów Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a w konsekwencji naruszył przepis art. 9 Konstytucji RP i przepisy Traktatu Lizbońskiego zapewniające wyższość przepisów unijnych nad krajowymi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie podlega uwzględnieniu.

Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia oraz stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a wobec trafności ustaleń oraz oceny dokonanych przez Sąd I instancji, zawartych w zacytowanym pisemnym uzasadnieniu, Sąd Apelacyjny nie znajduje potrzeby ich powtórzenia.

Przedstawione przez ubezpieczonego w apelacji argumenty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, mogących stanowić podstawę zmiany zaskarżonego orzeczenia, a stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji w ramach swobodnej oceny dowodów interpretację przepisów ustawy.

Podkreślenia wymaga, że niezależnie od wskazanych przez apelującego zasad o charakterze postulatywnym, zawartych w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz Konstytucji RP zasady realizacji tych postulatów określone zostały w ustawach wewnętrznych państw członkowskich czy sygnatariuszy wskazanych aktów. Dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie, w stosunku do obywatela polskiego, mającego stałe miejsce zamieszkania na terytorium RP, znajdują powołane przez Sąd I instancji przepisy ustaw uchwalonych przez Sejm RP. Przepisy te stanowią dla Sądu - jako obowiązujące źródło prawa - podstawę orzekania tak długo, dopóki nie zostaną one zmienione bądź uchylone aktem ustawodawczym względnie orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji ubezpieczonego jako bezzasadnej.

/-/ SSA I. Goik /-/ SSA M. Żurecki /-/ SSA K. Merker

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JM